

L'arquebisbe Ricardo Blázquez, nou president de la CEE

► Els bisbes de la Conferència Episcopal Espanyola (CEE) varen renovar els càrrecs durant l'assemblea plenària celebrada entre els dies 11 i 15 de març passat. Com a president varen elegir l'arquebisbe de Valladolid, Mons. Ricardo Blázquez, que veiem en la foto saludant el Sant Pare Francesc en el curs de

la recent visita *ad limina*. L'arquebisbe Blázquez fins ara era ja el vicepresident de la CEE. Com a nou vicepresident fou elegit l'arquebisbe de València, Mons. Carles Osoro, que es configura com un dels arquebisbes que marcarà les orientacions del futur en el si de la CEE.

GLOSSA

És la seva paga

Un matrimoni que ja té els fills grans, casats i amb família pròpia, retira cada mes de la seva exigua pensió, des que va arribar a l'edat de jubilació laboral, els diners per a les despeses personals i les previsions necessàries, i la resta —que no és gaire i que anomenen «la paga dels necessitats»— la destinen a ajudar persones i famílies en situacions difícils. «Mai no ens sobren diners; més aviat ens en falten. Són moltes les persones amb problemes diversos i punyents», afirmen. Aquest matrimoni té molt assumit que el que comparteixen no és seu: «És la paga, la dels qui ho necessiten i passen dificultats», conclouen. Fa uns anys que, mes rere mes, segueixen aquesta pràctica, a la qual es consideren cridats des de la fe i la justícia, amb un profund respecte pels qui practiquen altres formes de solidaritat amb els més petits, amb els necessitats crònics o amb els qui ho són temporalment. Se saben administradors d'uns béns que Déu ha posat al seu abast. No se'n senten amos, saben que en són administradors temporals i com a tals actuen. «Perquè on tens el tresor, hi tindràs el cor» (Mt 6,21).

La gestió dels béns materials es pot administrar des d'un amor des-

mesurat a la riquesa que ens porta a fer-ne ús, només, en benefici propi i dels meus; o des del convenciment que són un do que Déu ens fa i que ha de ser gestionat amb justícia, atenent les pròpies necessitats i les dels meus, però oberts a compartir-los amb els menys afavorits, amb els pobres, en aquesta acció que dóna vida a la caritat i que apropa a la pobresa espiritual, a la pobresa evangèlica que, no ho oblidem, passa sempre per compartir, pel despreniment personal, per descobrir el germà en l'altre, per aprendre que la felicitat no és en l'abundor de béns.

Les formes de compartir poden ser diverses, com diverses són les situacions des de les quals es comparteix, tenint ben present que Jesús convida al despreniment per entrar al Regne. «Així, doncs, el qui de vosaltres no renuncia a tots els seus béns no pot ser deixeble meu» (Lc 14,33).

Som a les darreries de la Quaresma d'enguany, temps de revisió personal i de renovar el nostre cor preparant la Pasqua. Una manera de fer-ho és l'almoïna, l'esforç per compartir des de l'amor. Parem esment, avui, en aquesta possibilitat que Déu Pare ha posat al nostre abast.

Enric Puig Jofra, SJ

PARAULA I VIDA

Viure la festa del perdó

Els Evangelis dels tres darrers diumenges de Quaresma, preparant la gran Setmana Santa i la Pasqua, ens remetent al **procés del catecumenat** que porta al baptisme, pel qual se'ns infon la fe, vivim en la llum i obtenim vida eterna, ja que hem estat incorporats, o com ressuscitats en Crist pel baptisme, i així hem esdevingut en Ell criatures noves. Per això anem proclamant gradualment i amb fe que: **Crist és l'aigua viva** que calma la set de la samaritana i la fa avançar en la fe, com ho vol fer amb tots nosaltres; **Crist és la llum veritable** que dissipa les foscores i cegueses, com les del cec de naixement, i ens fa lluminosos enmig del món tenebrós del pecat; i encara, aquest diumenge cinquè de Quaresma, contemplem el **Crist que és la Vida que no morirà mai**, que ressuscita fins i tot els morts, com Llätzer, el seu amic, i que sempre venç el pecat i la mort, i ens porta a una eternitat feliç.

Per això, arribant a la Pasqua, us invito a la conversió per la confessió dels pecats, per tal d'obrir-nos al perdó i a la renovació seriosa i fecunda del nostre baptisme. La reconciliació sacramental amb un sacerdot és com un nou baptisme. En aquest sentit ha estat significativa la iniciativa que vam proposar de viure el perdó i l'adoració en els caps de setmana prop del quart diumenge de Quaresma, en comunió amb el Papa i acollint la proposta del Pontifici Consell per a la Nova Evangelització. Ens van convidar a celebrar «**les 24 hores per al Senyor**», un esdeveniment a nivell mundial, que el Papa va definir com «la festa del perdó» i que s'iniciava amb una celebració el divendres a la tarda a la basílica de Sant Pere, i després a la nit en algunes esglésies del centre de Roma que restaren obertes per a l'oració i les confessions dels penitents. Jo us ho torno a proposar perquè si no ho vam viure entorn del quart diumenge de Quaresma, podem fer-ho ara... Sempre és el temps favorable i el dia de la salvació per al qui es penedeix del mal i retorna al Senyor.

«El perdó que ens dóna el Senyor s'ha de celebrar —deia el Papa Francesc— com ho va fer el pare de la paràbola del fill pròdig, que quan el fill va tornar a la llar, el pare va fer festa, oblidant-se de tots els seus pecats. Serà la festa del perdó». El constant missatge de misericòrdia que el Papa tan sovint dirigeix a l'Església l'hem d'acollir. Ell ens deia: «Déu no es cansa mai de perdonar-nos; si de cas, som nosaltres els qui ens cansem de demanar perdó». I l'Arquebisbe Fisichella no té dubtes: «Estic convençut que el sagrament de la reconciliació té una profunda validesa antropològica, perquè ajuda l'home a entendre veritablement qui és, i li permet fer experiència pròpia d'aquella misericòrdia i d'aquell amor de Déu de què ens parla sovint el Papa.»

Aprofitem aquest temps de gràcia i de perdó. Cerquem els sacerdots i que els sacerdots es deixin trobar pels fidels, aquests dies amb major insistència, perquè es pugui donar la festa del perdó. Hem de demanar la gràcia de viure la celebració del sagrament del perdó ben personalment, i com una festa. «Quin goig al cel per un pecador que es converteix!» deia el Senyor. Provem-ho i el nostre esperit s'eixamplarà i una llum esclatant apareixerà dins nostre.

† Joan-Enric Vives
Arquebisbe d'Urgell

ENTREVISTA

▶ ROSA COSCOLLA

Per la cohesió social

A Catalunya hi ha un miler d'entitats d'Església que fan acció social, segons una recerca realitzada per la Fundació Pere Tarrés, amb la col·laboració del Campus Docent Sant Joan de Déu (U. de Barcelona) i de la Càtedra d'Inclusió Social de la U. Rovira i Virgili. La sociòloga Rosa Coscolla ha coordinat el treball *L'acció social des de les entitats d'Església: el seu paper en la cohesió social a Catalunya* (Ed. Claret).

A quina conclusió arribeu?

L'acció social inspirada en l'Evangeli s'organitza a través de moltes iniciatives riques i variades, que ens reclamen una mirada àmplia i oberta per entendre-les en conjunt. És així que identifiquem la gran contribució que realitzen les entitats socials d'Església a la cohesió social i la solidaritat, i també els reptes que hi afronten.

Per què és important l'Església per a la cohesió social?

Principalment pel fet d'arribar allà on no hi arriba ningú, ja sigui pel tipus de necessitats socials que hi atenen —persones sense ajuda pública— com per l'abast territorial —arriben arreu a través de les parròquies. Aquesta contribució destacable i diferencial es fa, però, de manera discreta, silenciosa i sense reconeixement; en part, pel seu compromís amb l'Evangeli.

Quins reptes heu identificat?

Des d'un sentit cristià, un té a veure amb l'encaix de l'espiritualitat en l'acció social, en com avançar en la promoció de la dimensió espiritual de les persones que s'hi vinculen. Un altre és el de la implicació de més persones, amb dedicació voluntària o aportació econòmica, per atendre la població més fràgil des de l'autonomia i la dignitat, amb un sentit d'amor i de consciència del bé comú.

HISTORIA DE LA CARIDAD

Las congregaciones del siglo XIX

Tras la conmoción social y política creada por la Revolución Francesa y por la industrialización con sus nuevas formas de pobreza y marginación, surgen nuevas instituciones religiosas que se multiplican en pueblos y ciudades. (En Cataluña, el llamado *pas dels sants*).

Estos fundadores y fundadoras conciben la vida religiosa como un servicio directo a las necesidades de los seres humanos, a través de su presencia y acción caritativa en medio de la sociedad. Se dedican especialmente a los niños y las niñas y a los ancianos, los dos grupos sociales secularmente más expuestos y débiles, a los enfermos, de modo especial a los dementes, y a los abandonados a su suerte, en un ambiente poco propicio a la solidaridad.

Tanto en Francia como en Italia se fundaron más de 400 congregaciones religiosas y 150 en España. Resulta impresionante constatar la existencia de más de mil nuevas congregaciones femeninas surgidas en Europa, ocupando espacios de asistencia en la mayor parte de los pueblos y ciudades del Occidente europeo.

Esta actuación creativa y generosa fue una respuesta eficaz a los males causados por la falta de leyes sociales de un capitalismo ávido de beneficios, pero no pretendió cambiar las estructuras. La caridad ha sido considerada, a menudo, como la simple necesidad de dar limosnas, pero no debemos olvidar que a partir del siglo XIX iba acompañada por la exigencia de dar a cada uno lo suyo. Y, con un sentido evangélico, de darle lo suyo en función de sus necesidades y sus carencias.

Juan María Laboa

(Por sus frutos los conoceréis.

Historia de la caridad en la Iglesia, Editorial San Pablo)

HECHOS DE VIDA

En momentos difíciles... mirar a Jesús crucificado

Gabriela Mistral, premio Nobel, profesora, cónsul de Chile en diversas ciudades europeas y americanas, mujer de fe católica, escribió un poema que nos puede ayudar en los momentos difíciles de la vida. Es un acto de fe y de amor en el seguimiento de Jesús.

«En esta tarde, Cristo del Calvario, / vine a rogarte por mi carne enferma. / Pero, al verte, mis ojos van y vienen / de tu cuerpo a mi cuerpo con vergüenza.

¿Cómo quejarme de mis pies cansados / al ver los tuyos destrozados? / ¿Cómo mostrarte mis manos vacías, / cuando las tuyas están llenas de heridas?

¿Cómo explicarte a ti mi soledad / cuando en la cruz alzado y solo estás? / ¿Cómo explicarte que no tengo amor / cuando tienes rasgado el corazón?

Ahora ya no me acuerdo de nada. / Huyeron de mí todas mis dolencias. / El ímpetu del ruego que traía / se me ahoga en la boca pedigüeña.

Y sólo pido... no pedirte nada. / Estar aquí... junto a tu imagen muerta. / Ir aprendiendo que el dolor es sólo / la llave santa... de tu santa puerta.»

Es el gozo del Evangelio: fe, esperanza, amor... que lo transforma todo.

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

Anar a missa sense rellotge

El papa Francesc ens deia el 10 de febrer: «Aneu a missa sense el rellotge. És temps de Déu». L'acte més important de la nostra litúrgia és la celebració eucarística. Jesús, en el darrer sopar, va dir: «Feu això que és el meu memorial» (Lc 22, 19).

Des del començament, els cristians ens reunim en comunitat per reviuire la passió, mort i resurrecció de Jesús. I és molt més que una commemoració o un record, perquè Jesús va dir que «on n'hi ha dos o tres units en el meu nom, jo sóc allí enmig d'ells» (Mt 18,20).

Des de les primeres comunitats fins avui, l'eucaristia ha anat canviant, però serà bo que reflexionem una mica sobre les diferents parts de la missa per tal d'enriquir la nostra vida cristiana. Som testimonis del Crist glorificat en la creu, ressuscitat, i que ha de tornar per donar ple acompliment al Regne de Déu, que ja ha començat en nosaltres, els seus deixebles.

Ramon Sanclimens
Professor jubilat

LECTURES MISSA DIÀRIA

I SANTORAL

Accés al Breviari

7. ■ Dilluns (litúrgia de les hores: 1a setmana) [Dn 13,1-9.15-17.19-30.33-62 (o més breu: 13, 41c-62) / Sl 22 / Jn 8,1-11]. Sant Joan Baptista de La Salle (Reims 1651 - Rouen 1719), prevere, fundador dels Germans de les Escoles Cristianes (FSC); sant Epifani, bisbe; sant Germà, monjo.

8. ■ Dimarts [Nm 21,4-9 / Sl 101 / Jn 8,21-30]. Sant Joan d'Organyà, monjo premonstratès; santa Macària, verge.

9. ■ Dimecres [Dn 3,14-20.91-92.95 / Sl: Dt 3, 52-56 / Jn 8,31-42]. Santa Maria de Cleofàs, parenta de la Verge Maria; sant Marcel, bisbe.

10. ■ Dijous [Gn 17,3-9 / Sl 104 / Jn 8,51-59]. Sant Ezequiel, profeta (s. VI aC); sant Dimes, el bon lladre; sant Terenci, màrtir.

11. ■ Divendres [Jr 20,10-13 / Sl 17 / Jn 10,31-42]. Sant Estanislau, bisbe de Cracòvia i màrtir (1079); sant Isaac, monjo.

12. ■ Dissabte [Ez 37,21-28 / Sl: Jr 31,10.11-12ab.13 / Jn 11,45-56]. Sant Juli I, papa (romà, 337-352); sant Damià, bisbe; santa Vísia, verge i màrtir.

13. ■ † Diumenge vinent, Diumenge de Rams (litúrgia de les hores: 2a setmana) [Processó: Mt 21,1-11. Missa: Is 50,4-7 / Sl 21 / Fl 2,6-11 / Mt 26,14-27,66; o més breu: Mt 27,11-54]. Sant Hermenegild, príncep hispànic, màrtir (586); sant Martí I, papa (649-656) i màrtir; santa Agatònica, màrtir.

DIUMENGE V DE QUARESMA

▶ Lectura de la profecia d'Ezequiel (Ez 37,12-14)

Això diu el Senyor Déu: «Mira, poble meu, jo obriré els vostres sepulcres, us en faré sortir i us faré entrar en el territori d'Israel. Llavors, poble meu, quan obriré els vostres sepulcres i us en faré sortir, sabreu que jo sóc el Senyor. Us infondré el meu esperit i recobrareu la vida, i us deixaré en el vostre territori. Llavors sabreu que jo, el Senyor, ho he anunciat i ho he complert». Diu el Senyor Déu.

▶ Salm responsorial (129)

R. *Són del Senyor l'amor fidel i la redempció generosa.*

Des de l'abisme us crido, Senyor. / Escolteu el meu clam. / Estigueu atent, escolteu / aquest clam que us suplica. R.

Si tinguéssiu en compte les culpes, / qui es podria sostenir? / Però és molt vostre perdonar, / i això ens infon respecte. R.

Confio en la paraula del Senyor. / La meva ànima hi confia. / Espera el Senyor la meva ànima, / més que els sentinelles el matí. R.

Que esperin el matí els sentinelles! / Israel espera el Senyor, / perquè són del Senyor l'amor fidel / i la redempció generosa. / És ell qui redimeix Israel / de totes les seves culpes. R.

▶ Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma (Rm 8,8-11)

Germans, els qui viuen d'acord amb les mires naturals no poden agradar a Déu. Però vosaltres no viviu segons les mires naturals sinó segons les de l'esperit, perquè l'Esperit de Déu habita en vosaltres, i si algú de vosaltres no tingues l'Esperit de Crist, no seria de Crist. Però si Crist està en vosaltres, encara que el cos hagi de morir per culpa del pecat, com que sou justos, l'Esperit és la vostra vida. I si habita en vosaltres l'Esperit d'aquell que va ressuscitar Jesús d'entre els morts, també, gràcies al seu Esperit que habita en vosaltres, aquell que va ressuscitar el Crist d'entre els morts donarà la vida als vostres cossos mortals.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Joan (Jn 11,1-45) (versió abreujada)

En aquell temps, les dues germanes enviaren a dir a Jesús: «Senyor, aquell que estimeu està malalt». Jesús, en sentir això, digué: «Aquesta malaltia no és mortal; és per a donar glòria a Déu: el Fill de Déu en serà glorificat». Jesús estimava Marta i la seva germana i Llätzer. Després de rebre la notícia de la malaltia, es quedà encara dos dies al lloc on era. Després, passats aquests dies, digué als deixebles: «Tornem a Judea.»

Quan Jesús arribà, ja feia quatre dies que Llätzer era al sepulcre. Marta, quan va saber que Jesús arribava, sortí a rebre'l. Maria es quedà a casa. Marta digué a Jesús: «Senyor, si haguéssiu estat aquí, el meu germà no s'hauria mort. Però fins i tot ara jo sé que Déu us concedirà tot el que li demaneu». Jesús li diu: «El teu germà ressuscitarà». Marta li respon: «Ja sé que ressuscitarà quan tothom resusciti el darrer dia». Li diu Jesús: «Jo sóc la resurrecció i la vida. Els qui creuen en mi, encara que morin, viuran, i tots els qui viuen i creuen en mi, no moriran mai més. Ho creus això?». Ella li diu: «Sí, Senyor: Jo crec que vós sou el Messies, el Fill de Déu que havia de venir al món.»

Jesús es commogué profundament i es contorbà. Llavors preguntà: «On l'heu posat?» li diuen: «Veniu a veure-ho, Senyor». A Jesús se li negaren els ulls. Els jueus deien: «Mireu com l'estimava». Altres deien: «Aquest home que obrí els ulls al cec, no hauria pogut fer que Llätzer no morís?»

Jesús, commogut altra vegada, arribà on era el sepulcre. Era una cova tancada amb una llosa. Jesús digué: «Traieu la llosa». Marta, la germana del difunt, diu a Jesús: «Senyor, ja es descompon; fa quatre dies que és mort». Li respon Jesús: «No t'he dit que si creus veuràs la glòria de Déu?». Llavors van treure la llosa. Després Jesús alçà els ulls al cel i digué: «Pare, us dono gràcies perquè m'heu escoltat. Ja sé que sempre m'escolteu, però dic això perquè ho sàpiga la gent que em rodeja i creguin que sou vós qui m'heu enviat». Havent dit això cridà fort: «Llätzer, vine a fora». I el mort sortí. Tenia els peus i les mans lligats amb les benes d'amortallar i la cara lligada amb un mocador. Jesús els diu: «Deslligueu-lo i deixeu-lo caminar.»

Molts dels jueus que havien vingut a casa de Maria i veieren el que va fer Jesús, cregueren en ell.

▶ Lectura de la profecia de Ezequiel (Ez 37,12-14)

Así dice el Señor: «Yo mismo abriré vuestros sepulcros, y os haré salir de vuestros sepulcros, pueblo mío, y os traeré a la tierra de Israel. Y, cuando abra vuestros sepulcros y os saque de vuestros sepulcros, pueblo mío, sabréis que soy el Señor. Os infundiré mi espíritu, y viviréis; os colocaré en vuestra tierra y sabréis que yo, el Señor, lo digo y lo hago.» Oráculo del Señor.

▶ Salm responsorial (129)

R. *Del Señor viene la misericordia, la redención copiosa.*

Desde lo hondo a ti grito, Señor; / Señor, escucha mi voz; / estén tus oídos atentos / a la voz de mi súplica. R.

Si llevas cuentas de los delitos, Señor, / ¿quién podrá resistir? / Pero de ti procede el perdón, / y así infundes respeto. R.

Mi alma espera en el Señor, / espera en su palabra; / mi alma aguarda al Señor, / más que el centinela la aurora. / Aguarde Israel al Señor, / como el centinela la aurora. R.

Porque del Señor viene la misericordia, / la redención copiosa; / y él redimirá a Israel / de todos sus delitos. R.

▶ Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Romanos (Rm 8,8-11)

Hermanos: Los que viven sujetos a la carne no pueden agradar a Dios. Pero vosotros no estáis sujetos a la carne, sino al espíritu, ya que el Espíritu de Dios habita en vosotros. El que no tiene el Espíritu de Cristo no es de Cristo.

Pues bien, si Cristo está en vosotros, el cuerpo está muerto por el pecado, pero el espíritu vive por la justificación obtenida. Si el Espíritu del que resucitó a Jesús de entre los muertos habita en vosotros, el que resucitó de entre los muertos a Cristo Jesús vivificará también vuestros cuerpos mortales, por el mismo Espíritu que habita en vosotros.

▶ Lectura del santo evangelio según san Juan (Jn 11,1-45) (versió abreujada)

En aquel tiempo, las hermanas mandaron recado a Jesús, diciendo: «Señor, tu amigo está enfermo.» Jesús, al oírlo, dijo: «Esta enfermedad no acabará en la muerte, sino que servirá para la gloria de Dios, para que el Hijo de Dios sea glorificado por ella.» Jesús amaba a Marta, a su hermana y a Lázaro. Cuando se enteró de que estaba enfermo, se quedó todavía dos días en donde estaba. Sólo entonces dice a sus discípulos: «Vamos otra vez a Judea.»

Cuando Jesús llegó, Lázaro llevaba ya cuatro días enterrado. Cuando Marta se enteró de que llegaba Jesús, salió a su encuentro, mientras María se quedaba en casa. Y dijo Marta a Jesús: «Señor, si hubieras estado aquí no habría muerto mi hermano. Pero aún ahora sé que todo lo que pidas a Dios, Dios te lo concederá.» Jesús le dijo: «Tu hermano resucitará.» Marta respondió: «Sé que resucitará en la resurrección del último día.» Jesús le dice: «Yo soy la resurrección y la vida: el que cree en mí, aunque haya muerto, vivirá; y el que está vivo y cree en mí, no morirá para siempre. ¿Crees esto?» Ella le contestó: «Sí, Señor: yo creo que tú eres el Mesías, el Hijo de Dios, el que tenía que venir al mundo.»

Jesús sollozó y, muy conmovido, preguntó: «¿Dónde lo habéis enterrado?» Le contestaron: «Señor, ven a verlo.» Jesús se echó a llorar. Los judíos comentaban: «¿Cómo lo quería!» Pero algunos dijeron: «Y uno que le ha abierto los ojos a un ciego, ¿no podía haber impedido que muriera este?»

Jesús, sollozando de nuevo, llega al sepulcro. Era una cavidad cubierta con una losa. Dice Jesús: «Quitad la losa.» Marta, la hermana del muerto, le dice: «Señor, ya huele mal, porque lleva cuatro días.» Jesús le dice: «¿No te he dicho que si crees verás la gloria de Dios?» Entonces quitaron la losa. Jesús, levantando los ojos a lo alto, dijo: «Padre, te doy gracias porque me has escuchado; yo sé que tú me escuchas siempre; pero lo digo por la gente que me rodea, para que crean que tú me has enviado.» Y dicho esto, gritó con voz potente: «Lázaro, ven afuera.» El muerto salió, los pies y las manos atados con vendas, y la cara envuelta en un sudario. Jesús les dijo: «Desatadlo y dejadlo andar.»

Y muchos judíos que habían venido a casa de María, al ver lo que había hecho Jesús, creyeron en él.

COMENTARI

Jesús retorna Llätzer a la vida

La narració de Jesús que torna Llätzer a la vida és una peça literària molt solemne. Diverses inflexions del relat van retardant el gest de Jesús que hom espera des del primer moment. Val la pena subratllar aquesta tècnica. Primer, Jesús, davant la notícia de la malaltia de Llätzer, amb sorpresa del lector, retarda dos dies l'anada a Betània. El text remarca que Jesús s'acosta, però també es diu que feia quatre dies que havien enterrat Llätzer. Tot seguit Marta, que ha sentit que Jesús està arribant, surt a rebre'l.

En la conversa entre Marta i Jesús subratllem que Marta nota el motiu de l'absència de Jesús, i això re-

marca el retard: «Si haguéssiu estat aquí el meu germà no hauria mort». Però Jesús encara no ha entrat en el poble. Per això, Maria el va a trobar i repeteix el retret de Marta. Només aleshores pregunta Jesús per la tomba. I comença a plorar. La gent nota que Jesús estimava molt Llätzer. Finalment, Jesús arriba al sepulcre, però retarda el gest un cop més amb una pregària sobre el sentit del signe per a la fe dels qui l'envolten. És només aleshores que Jesús diu: «Llätzer, surt a fora». Amb aquesta cadència i aquesta tècnica s'han aconseguit almenys dues coses: primer, crear un clima de gran expectació davant del gest de Jesús; i, segon, magnificar encara més un gest que ja resulta prou impressionant en ell mateix.

El nucli central del signe, la conversa de Jesús amb Marta i la confessió de fe de Marta, és un punt culminant del relat. Marta expressa la fe popular en la resurrecció: «Ja sé que ressuscitarà el darrer dia». Però Jesús no respon amb categories cronològiques sinó personals: «Jo sóc la resurrecció i la vida». La plenitud de la vida que és Jesús no és una qüestió de temps, no es pot acabar amb la mort temporal sinó que arriba fins a vèncer la mort. La mort és només un pas a la vida plena. Per això, la confessió de fe de Marta no és sobre la resurrecció, és sobre la plenitud de Jesús: «Tu ets el Messies, el fill de Déu que havia de venir al món.»

36è pelegrinatge a Lourdes

«Lourdes, l'alegria de la Conversió», és el lema pastoral de l'any 2014. El 36è pelegrinatge a Lourdes de la Diòcesi d'Urgell es portarà a terme entre el 26 i el 29 de maig, organitzat com cada d'any per l'Hospitalitat de Lourdes del Bisbat d'Urgell. El dilluns, a les 20.30 del vespre tots els pelegrins es donaran cita a l'Església de Santa Bernadeta, per obrir el pelegrinatge, fer-ne la presentació i l'acte penitencial. Al dia següent, comencen les activitats a partir de les 8.30 del matí, amb la Missa a la Gruta de les Aparicions, el Via Crucis per la muntanya, la processó i Adoració Eucarística i la benedicció dels malalts, a la Basílica de Sant Pius X, el Sant Rosari i processó de les Torxes. El dimecres 28 de maig és previst que durant la Missa a les 8.30 del matí, que es durà a terme a la Basílica del Rosari, es faci lliurament de les medalles dels deu i vint-i-cinc anys de servei a l'Hospitalitat. I el dijous, a les 9.30 es participarà en la Missa Internacional a la Basílica de Sant Pius X. Per a informació i reserves, a la vostra parròquia o bé a la secretaria del bisbat: despatx@bisbaturgell.org.

Segueix el Full Dominical allà on vulguis amb el teu telèfon mòbil

Càritas aprova els comptes i treballa en un nou pla estratègic

Càritas Urgell engregarà per als propers dos anys un pla estratègic per a la gestió interna, segons que es va parlar a la reunió del seu Consell Diocesà el dissabte dia 15 de març. A la trobada, que comptà amb la presència del Nunci de Sa Santedat a Espanya i Andorra, Mons. Renzo Fratini, es va fer un balanç de la gestió en el darrer any. L'entitat ha invertit un total de 543.400 €, un 78% dels quals han anat a parar a l'àmbit social: 2.514 persones han estat les beneficiàries d'aquest ajut social.

246 voluntaris estan actius en els diferents projectes, i hi han dedicat quasi 35.000 hores a fer la gestió d'aquests projectes, en l'àmbit de la formació, l'acompanyament d'infants, el banc d'aliments i la gestió de la roba als robbers.

Càritas fa tota aquesta gestió amb el suport de 241 socis i donants i 13 persones contractades. Hi ha tres centres d'activitats, set punts d'atenció i serveis als usuaris i 10 punts de distribució d'aliments.

El Consell va ser presidit per l'Arquebisbe d'Urgell, Mons. Joan-Enric Vives, i hi van assistir el Delegat Episcopal de Càritas, Mn. Jaume Mayoral i el Director, Sr. Josep Casanova.

Trobada d'escolans a Balaguer

Dissabte dia 15 de març als voltants de la festa de Sant Josep i del Dia del Seminari, com ja és costum al Bisbat d'Urgell, els escolans del nostre Bisbat es reuneixen per celebrar una diada de germanor, pregària, festa i alegria. La trobada començà a les 11 del matí a la plaça de l'església del Sant Crist de Balaguer. Allí van fer uns quants jocs que els van permetre reconèixer els amics que ja havien assistit a d'altres trobades i també fer-ne de nous. Seguidament i aprofitant el temps de Quaresma, realitzaren el sant viacrucis pel camí que puja a la muntanya del Santuari balaguerí. En acabar, anaren a visitar un dels temples més emblemàtics de la capital de la Noguera: l'església de Santa Maria de Balaguer, on davant de la preciosa imatge de la Mare de Déu, sota l'advocació de les Parrelles, cantaren la Salve. Al tornar de nou a la plaça del Sant Crist, dinaren i tingueren temps per a compartir lliurement.

Finalment, la jornada acabà amb una pregària davant el Sant Crist de Balaguer amb la visita, per sorpresa, del Senyor Arquebisbe i també amb la representació d'un text de l'Antic Testament (La vocació de Samuel - 1Sam 3, 1-21) feta pels escolans de la Parròquia de Santa Maria de Balaguer.

Mons. Vives, president de la Comissió Episcopal de Seminaris

La CIII Assemblea Plenària de la Conferència Episcopal Espanyola va elegir, el 13 de març, Mons. Joan-Enric Vives, president de la Comissió Episcopal de Seminaris i Universitats. Mons. Vives ja havia estat membre (1993-2005) i president d'aquesta Comissió durant el trienni 2005-2008. Des del 2001 és el Bisbe responsable del Seminari Major Interdiocesà de Catalunya. Va ser formador (1987-1991) i Rector (1991-1997) del Seminari Major de Barcelona.

A la CEE ha estat membre de les Comissions Episcopals d'Ensenyament i Catequesi (1993-2002), Pastoral Social (2002-2005), membre del Consell d'Economia de la CEE (2008-2014) i de la Comissió Episcopal de Mitjans de Comunicació Social (2008-2014).

La Conferència Episcopal Espanyola va elegir per al proper trienni un nou equip de govern, encapçalat per Mons. Ricardo Blázquez Pérez i Mons. Osoro Sierra, vicepresident. El Comitè Executiu estarà format pel Cardenal Rouco Varela, per ser Arquebisbe de Madrid i han resultat elegits Mons. Juan J. Asenjo, Mons. del Río Martín, Mons. Julián Barrio i continua el Rv. José M. Gil Tamayo, com a secretari i portaveu.

ESCOLTEU RÀDIO ESTEL-PRINCIPAT

105.0 - 104.4
107.5 - 91.5

Per accedir a tot l'article publicat a la revista Església d'Urgell

LA PLETA

Pacificar l'ànima i el món

La pau anhelada (2)

La pau es veu en el present amenaçada per diverses raons. Ens trobem en un escenari mundial en el qual el xoc de civilitzacions sembla haver substituït la lluita de classes, els conflictes de fronteres i la rivalitat entre les superpotències.

La pobresa injusta i creixent que pateix, per exemple, Amèrica llatina és, com diu el teòleg de l'alliberament, Jon Sobrino, en si mateixa una violència contra les majories pobres i condueix irremissiblement a conflictes violents; és en si mateixa un atemptat contra la pau i, en definitiva, una violència contra els pobres i els seus drets fonamentals.

Els teòlegs de l'alliberament defineixen aquesta situació com a violència institucionalitzada i injustícia estructural i consideren que és la vio-

lència més originària i una de les arrels més importants de les altres formes de violència social.

La violència estructural se sol imposar a través de la violència repressiva, mentre que la revolucionària sorgeix com una resposta, moltes vegades, inevitable, enfront de la injustícia estructural. Això, naturalment, no la justifica moralment, perquè tota vida humana ha de ser respectada i estimada i la violència solament genera més violència en una espiral sense fi; però la violència reactiva no és una casualitat, sinó una resposta. Només si es treballa contra la violència estructural, es podrà dissoldre la violència reactiva.

La violència és una de les característiques del conflicte entre el Nord i el Sud. A més a més d'aquesta violència, cal sumar-hi la que prové de les discriminacions i d'exclusions, per raons de gènere, cultura i religió, que atempten, igualment,

contra la dignitat de tots els éssers humans i contra les legítimes diferències entre els pobles. La cultura hegemònica porta una calculada eliminació d'ètnies, de races, de llengües, de cultures i religions, arribant, fins i tot, a l'eliminació física.

El treball per la pau és inseparable de la lluita per la justícia, de la defensa de la igualtat de drets entre homes i dones i de la protecció dels drets de la naturalesa. Cal donar a cadascú el que li correspon, cal estendre la justícia distributiva al conjunt del planeta, si vertaderament desitgem viure en una terra en pau. També és essencial, però, la lluita contra els prejudicis, els estereotips negatius, els sentiments de recel i de rebuig, les fòbies cap els qui són diferents i els immigrants.

Dr. Francesc Torralba

Director de la Càtedra de Pensament Cristià del Bisbat d'Urgell